ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **T. R.**, proti žalovanému: **předseda Obvodního soudu pro Prahu 2**, se sídlem Francouzská 808/19, Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2017, čj. 45 A 30/2017-3,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze (dále také jen „krajský soud“) domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který spatřoval v rozvrhu práce Obvodního soudu pro Prahu 2 na rok 2014 vydaném žalovaným. Krajský soud v záhlaví označeným usnesením rozhodl o postoupení věci Městskému soudu v Praze. Dospěl totiž k závěru, že daný soud je podle § 7 odst. 2 s. ř. s. místně příslušným k projednání věci, neboť jeho soudní obvod zahrnuje právě i území hlavního města Prahy, v němž má sídlo žalovaný, tj. předseda Obvodního soudu pro Prahu 2.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností, v níž zpochybňoval zákonnost postupu krajského soudu. Stěžovatel rovněž žádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[3] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 23. 5. 2017, čj. 8 As 92/2017-7, s poukazem na judikaturní závěry rozšířeného senátu vyjádřené v jeho usnesení ze dne 9. 6. 2015, čj. 1 As 196/2014-19, rozhodl, že se stěžovateli zástupce neustanovuje. Kasační stížnost totiž směřovala proti procesnímu rozhodnutí krajského soudu (o postoupení věci příslušnému soudu) učiněnému v řízení o žalobě. Z uvedeného důvodu kasační soud netrval ani na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost. Tyto závěry zastává Nejvyšší správní soud i nadále, přestože nepřehlédl, že stěžovatel v průběhu řízení o kasační stížnosti zopakoval svoje návrhy na ustanovení zástupce a osvobození od placení soudních poplatků (viz stěžovatelovo podání ze dne 2. 6. 2017).

[4] Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] V posuzovaném případě podal stěžovatel žalobu u Krajského soudu v Praze. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že v dané věci je ve smyslu § 83 věty před středníkem s. ř. s. žalovaným správním orgánem, jemuž je přičitatelný stěžovatelem vymezený nezákonný zásah ve formě vydání rozvrhu práce, předseda Obvodního soudu pro Prahu 2. Podle § 34 odst. 2 a § 127 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých zákonů (zákon o soudech a soudcích) totiž vykonává státní správu okresního (obvodního) soudu jeho předseda a podle § 41 odst. 2 téhož zákona také vydává rozvrh práce.

[7] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Podle § 7 odst. 5 s. ř. s. není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému.

[8] Podle příloh č. 2 a 4 zákona o soudech a soudcích spadá žalovaný vzhledem ke svému sídlu na území Prahy 2 do obvodu Městského soudu v Praze a nikoliv Krajského soudu v Praze. Krajský soud tudíž nepochybil, pokud žalobu napadeným usnesením postoupil místně příslušnému soudu. Rovněž žádné jiné vady, které stěžovatel veskrze obecně a bez jakéhokoliv upřesnění namítal (tj. nezákonnost, podjatost, zmatečnost, trestnou činnost úředních osob atd.) Nejvyšší správní soud v postupu krajského soudu neshledal.

[9] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. července 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu